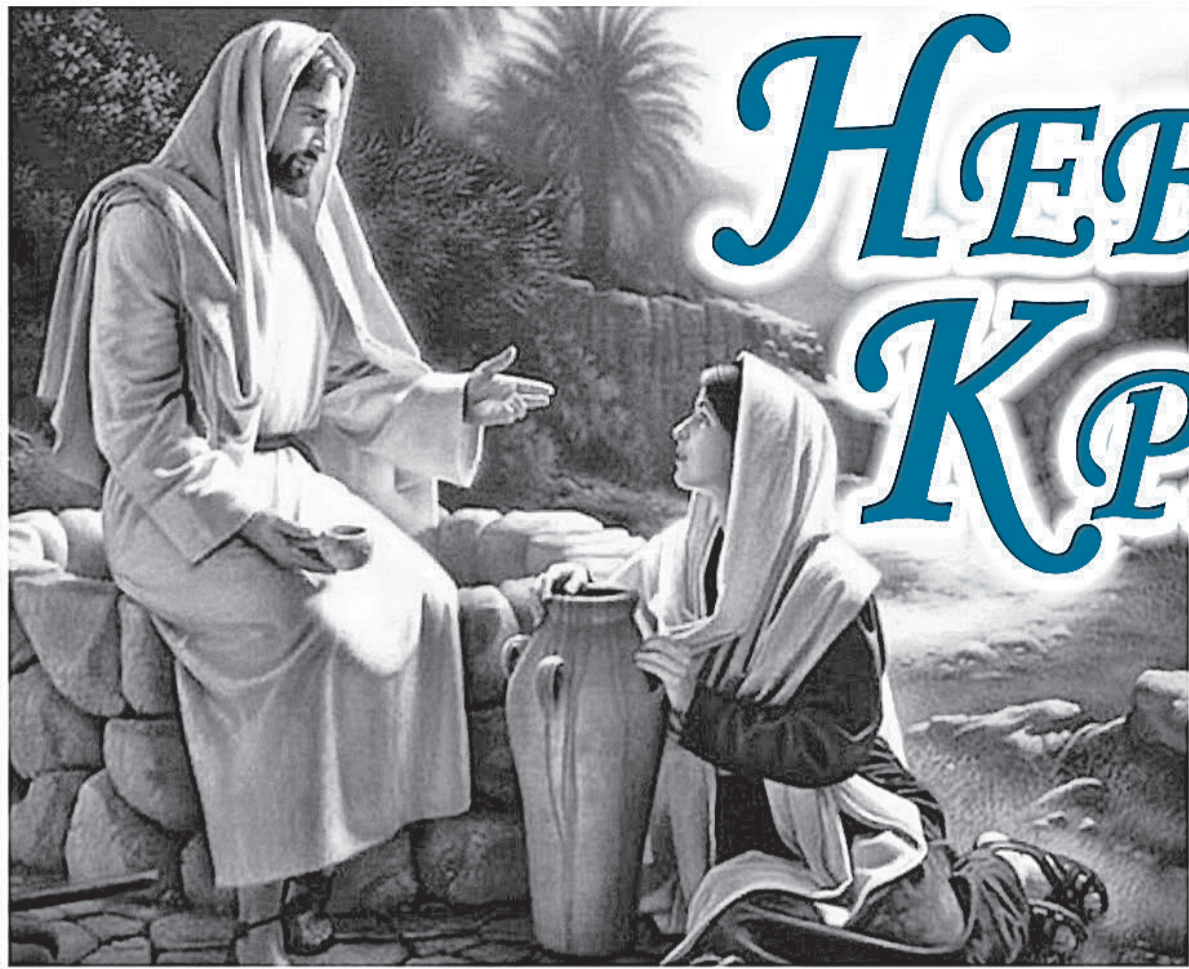

НЕБЕСНА КРИЖИЦЯ

**А хто питиме воду, що
Я йому дам, прагнути
не буде повік, бо вода,
що Я йому дам, стане
в нім джерелом тієї води,
що тече в життя вічне.**

№ 7 (87)
1.07.2020 р.

Всеукраїнська щомісячна християнська газета
Розповсюджується безкоштовно. Друкується на пожертви читачів

ХТО АВТОР САНІТАРНИХ НОРМ?

2020 рік у житті нашої планети несподівано став початком складного періоду в історії, коли практично кожний житель усвідомив реальний зміст слова «пандемія», відчув усі наслідки цієї проблеми та змушений був на практиці пригадати, що таке санітарні норми. Адже це необхідна для життя система певних правил та гігієнічних нормативів, які затверджуються на державному рівні та є обов'язковими для виконання, тому що визначають критерії безпеки допустимих умов життєдіяльності людини. Відсутність цих норм чи, як ми звикли казати, антисанітарія, завжди призводить до спалахів різних захворювань, епідемій та загибелі сотень тисяч людей. Так було у різні епохи в історії людства. Ця проблема і у наш час має місце в деяких бідних країнах.

Згідно історичних даних, які дійшли до нас, першою світовою епідемією була бубонна чума, яка прийшла з Китаю і досягнула Європи приблизно в 540 році. Хвороба лютувала майже 200 років, населення за цей час скоротилося на 50%. За згадками літописця у Константинополі щодня чума бивала по 10 тисяч людей, яких нікому було ховати. У середні віки з 1300 до 1400 року внаслідок різних епідемій населення Англії та Уельсу скоротилося з 4,5 млн людей до 2,7 млн, Шотландії – з 1 млн до 700 тисяч, Франції – з 16 до 12 млн італійських держав – з 12,5 млн до 8 млн держав на території Іспанії – з 5,5 млн до 4,5 млн а на території Німеччини – з 13 до 8 млн. Остання пандемія спалахнула у 1918 році, коли світ лише оговтувався після Першої світової війни. Штам раніше невідомого грипу, який в народі назвали «іспанкою», заразив 500 мільйонів людей в усіх кутках планети. Від нього померло від 50 до 100 мільйонів людей протягом двох років. У 1919–1920 роках театри і школи були закриті та використовувались як морги.

Після закінчення жахливих епідемій люди стали замислюватися над тим, як можна захиститися та запобігти виникненню таких трагедій. Аналізуючи та досліджуючи усі фактори ризику та способи передачі інфекції, поступово були вироблені та сформовані санітарно-гігієнічні норми для населення. Зараз ми маємо як окремий розділ науки, так і державні відомства, що займаються цими питаннями. Але мало хто знає, що першим автором санітарно-гігієнічних норм для людей є їхній Творець. Вони були визначені для людей ще у XV ст. до н.е.! Про це ми можемо дізнатися, коли прочитаємо Книгу Левит у Старому Заповіті. Події відбувалися у той період, коли Бог вивів євреїв із Єгипту. Проте, там були не тільки євреї, але і велика кількість інших народностей, які увірвали у Живого Бога і також залишили Єгипет. Коли Бог проводив їх через пустелю до землі поселення в Ханаан, то дав їм усі закони, за якими вони мали жити. Вони склалися із Закону Божо-

го, тобто духовного закону, конституційного закону, який також включав у себе закони судочинства, та суспільних законів, куди входили основи гігієни і санітарії. Усі ці Божі постанови були обов'язковими для виконання. Функції контролю за їх виконанням та за санітарно-епідеміологічною ситуацією серед населення Ізраїлю були покладені Богом на священників. Вони мали дві задачі від Бога: навчити людей відрізнити святе від несвятого і чисте від нечистого. Божою метою було вберегти народ як від знищення внаслідок гріхів, так і від загибелі від епідемій. В той час люди не мали таких санітарних умов, як ми зараз: водопроводи, каналізація, санвузли, душ чи ванна, антисептичні засоби. Медицини, лікарів, епідеміологів також не було. Тому захист населення від інфекційних захворювань та спалахів епідемії забезпечував Сам Творець через чіткі правила. Саме звичка до виконання таких правил допомогла євреям у період масових епідемій у Європі мати значно нижчий відсоток інфікованих та померлих.

Починаючи з 11 розділу Книги Левит, у Вибірці описаний чіткий перелік необхідних заборонних норм. Спочатку визначені тварини та птахи, м'ясо яких дозволялося вживати в їжу. Вони називалися «чистими». З усіх інших тварин м'ясо не можна було використовувати, оскільки існувала загроза зараження людей різними інфекціями, які могли переносити такі «нечисті» тварини. Не можна було також годуватися і до мертвечини, а якщо це ставалося, то така людина вважалася нечистою до вечора. Вона зобов'язана була вимитися, випрати одяг, і тоді на ранок могла контактувати з іншими людьми. Тобто, якщо раптом інфекція чи бактерія не змілася водою, то до ранку вона мала загинути, тому що довго не живе на поверхнях та речах. Якщо забруднювався, наприклад, глиняний посуд, то його потрібно було знищити. Таким чином усе, що могло нести в собі інфекційну небезпеку, по Закону називалося нечистим та підлягало очищенню водою. Що не можна було вимити, потрібно було спалити.

Якщо у людей траплялися захворювання на шкірі, вони зобов'язані були прийти на огляд до священника. Він ретельно оглядав хворого, щоб визначити небезпечність поширення хвороби. У разі підозри на певну інфекцію хворий поміщався на карантин: його ізолювали спочатку на сім днів, потім священник

знову робив огляд, якщо хворий не одужував, то ще на 7 днів і так до 21 дня. Якщо ж хвороба не проходила, тобто імунітет людини не зміг подолати певну інфекцію, то така людина жила в ізоляції від інших людей, не мала права наближатися до них без попередження: «І одяг прокаженого, в кого недуга, мусить покривати, а голова його мусить бути непокрита, і до верхньої губи мусить він закутатися, і кричатиме він «Нечистий, нечистий!» Доки хвороба його, то буде він нечистим. Він нечистий, самотнім мусить жити він; за табором буде оселя його.» (Лев. 13:46,46). Якщо ж хворий одужував, то він спочатку мав показатися священнику, а тоді міг контактувати з іншими людьми та повернутися до звичного життя. Усі ознаки небезпечних шкірних та інших захворювань були дані Богом священникам, щоб вони могли при обстеженні встановити правильний діагноз та вжити заходів для не-

розповсюдження захворювань. Також огляду підлягав і заражений одяг, і будівлі, на стінах яких утворювалася проказа. Такий дім закривали на певний період, щоб ніхто туди не заходив, а якщо язва не зникла, то такий будинок руйнували, а матеріали виносили за місто чи поселення у спеціальне місце, яке називали нечистим. Також із часом євреї постановили собі у обов'язковий звичай омивати руки перед вживанням їжі та після повернення із ринку. Обов'язковою постановою було також поховання мертвих людей за станом чи за межами міста та захоронення у безпечних місцях людських випорожнень. Через це Бог казав до Свого народу: якщо будеш усе виконувати, то будеш мати здоров'я, будеш мати життя і Богу присутність поміж собою. І ще одна важлива деталь, яка вказує на Божу присутність серед євреїв, що дотримувалися постанов Закону: священники, які згідно своїх безпосередніх обов'язків постійно контактували із небезпечними джерелами інфекцій, не заражалися і не хворіли, бо вони ретельно виконували службу Божу.

Як ми можемо зрозуміти, перше запровадження санітарно-епідеміологічних норм було дане Творцем, щоб зберегти народ від епідемій та запобігти поширенню небезпечних інфекцій від людини до людини через предмети побуту, одяг та житло. Бог піклувався виключно про усі сфери людського життя: як про духовну, так і про матеріальну, про суспільне благополуччя

та про здоров'я. Господь і зараз піклується про людей, посилає все необхідне для їхнього життя, незалежно від їхніх вчинків та ставлення до Нього. Бог є милосердний, добрий до невдячних і лихих, Слово Боже каже про Нього: «Він повеліває сонцю Своєму сходити і над лихими й над добрими й посилає дощ на праведних і неправедних.» (Мт. 5:45). Тому будь-яка ситуація, що трапляється чи то в нашому особистому житті, чи то на землі, підконтрольна Богу, адже Він стоїть над усім, і Його влада є найвищою.

Багато інфекційних хвороб та статистика людських жертв від епідемій залишилися в минулому як жахливі сторінки історії. Зараз найбільше людей у працездатному віці помирають від неінфекційних хвороб – серцево-судинних захворювань, злоякісних новоутворень та ін. Велику кількість людських життів також забирають хвороби, викликані вживанням наркотичних речовин, алкогольною залежністю та тютюнопалінням. У наш час багато людей, а особливо дітей, у бідних країнах помирають від голоду, постійного недоїдання та відсутності належної медичної допомоги. Також сьогодні приблизно 40 млн людей залишаються зараженими ВІЛ, а 35 млн хворих померли від СНІД після того, як у них виявили вірус. Варто наголосити, що єдиною причиною виникнення хвороб та смерті усіх людей, що живуть на землі, являється гріх. Саме він є тією найнебезпечнішою «пандемією», яка передається усім нам від покоління до покоління, безжалісно звершує свою нищівну роботу. Гріх вражає не тільки тіло людини, але й її душу і дух, руйнує життя, позбавляє щастя. Саме після гріхопадіння хвороби та смерть прийшли в життя людей. Але Бог передбачив вихід для усіх. Пам'ятаймо, що Божий Син Ісус Христос як Великий Первосвященник Своєю смертю подолав страшні наслідки людського гріха. Він не тільки звільнив людей від його влади, але й дав шанс на вічність із Богом, де немає ні гріха, ні смерті. Він навчив, як зберегти себе у житті, щоб не стати жертвою гріха, не втратити Божу благодать та вічне життя. Вивчення та виконання Слова Божого зберігає нас від духовної небезпеки, наповняє наше життя справжнім змістом та робить щасливими. Христос казав про Себе: «Я – дорога і правда, і життя: ніхто не приходив до Отця, як тільки через мене.» (Ів. 14:6). І ще Він закликав: «Прийдіть до мене, всі знеможені та обтяжені, – і Я заспокою вас!» (Мт. 11:28). Бог дав нам безпечний шлях, яким варто йти, але вибір завжди залишається за нами. Дослухаймося до Його заклику: «Вибирай же життя, щоб жити на світі тобі і твоєму насінню!» (Вт. 30:19).

Павліна Сівак

«Наше громадянство на небі»

№ 7 (87). 01.07.2020 р.

Цей вислів записаний на сторінках Євангелії і належить ап.Павлу, який в своєму посланні до Филип'янів застерігав віруючих цієї церкви щодо їхнього життя на землі. Він з сумом і плачучи писав до віруючих цієї церкви, що багато з них живуть як вороги хреста Христового. Як це розуміти? Ось що писав ап. Павло: «Доля їхня – загибель, їхній бог – власні бажання. Вони вихваляються тим, чого слід було б соромитися, та думають лише про справи земні» (Філ.3:19). Ці люди були повністю поглинені земним, тим, що панує в світі – пожадливістю тілесною, пожадливістю очей і пихою життєвою. В їхньому житті найважливішим була їжа, одяг, почесні, комфорт і задоволення. Думки про вічне і небесне не порушували їхнього душевного спокою, коли вони плазували перед огидою цього світу. Вони поводитися так, немов збирались жити на землі вічно. Але що далі говорить ап. Павло в своєму посланні? Він говорить: «Наше громадянство – на небі! Звідти ми також чекаємо на Спасителя Господа Ісуса Христа. Силою, якою Він може підкорити Собі все, змінить Він наші принижені тіла, щоб вони стали подібними до Його славного тіла» (Філ.3:20–21).

Небеса – це місце, де мешкає Бог, тепер і Христос, Спаситель наш, благословенний наввіки. Це і наш вічний дім, усіх віруючих, які прийняли Ісуса Христа як свого Спасителя і Господа, і там чекає на нас наша спадщина. Ми стали дітьми Божими, бо відродилися від Слова Божого по волі нашого Небесного Отця. Хоча ми є громадянами своїх країн, але як віруючі в Бога через Ісуса Христа ми належимо до Царства нашого Небесного Царя і підкоряємось небесним законам. Обітницю життя вічного і те, що Господь прийде в другий раз на землю і забере нас до Себе, ми отримали від Бога, і ми надіємось і чекаємо Його славного приходу. Сам Господь, коли був на землі, сповістив це своїм учням. «У домі Отця Мого багато кімнат, і якби не так було, то Я б вам сказав. Я йду туди, щоб приготувати місце для вас. А коли піду і приготую, то повернуся й заберу вас з Собою, щоб ви були там, де Я.» (Ів.14:2,3). Бажання нашого Господа і молитва до Отця Небесного перед стражданнями в Гефсиманії була також про нас. Ісус бажає, щоб ми були з Ним в Його Небесному Цар-

стві: «Отче, Я хочу, щоб ті, кого Ти дав Мені, були зі Мною там, де буду Я, щоб вони могли побачити славу Мою, що Ти дав Мені, – бо полюбив Мене ще до створення світу» (Ів.17:24). Яка славна, неймовірна привілея – бути разом з Христом і бачити Його славу! Хвала Богу за Його велику любов до нас, яв-

лену в Ісусі Христі. Своїми стражданнями і смертю на Голгофі Ісус відкрив нам двері вічного раю – нашої вічної домівки, зробив нас громадянами неба і своїми Богом. Ми колись були далекі від Бога, але увірували в Христа через проповідь Євангелії і стали близькими Христовою кров'ю. Як про це в свій час писав ап. Павло: «Отже, ви не юдеї, вже не чужинці й не сторонні. Ви співгромадяни з людьми Божими та Його родиною» (Єф.2:19).

І ще одна цікава річ – це наші тіла. Господь Бог створив людину з пороку земного, вдихнув в неї дух життя і людина стала душею живою. Але перш, ніж була створена людина, була створена Земля зі всім, що нас оточує, і була приготвлена до зустрічі з людиною. І наше тіло було створено таким чином, щоб воно могло жити на землі, бо йому потрібне чисте

повітря, сонце, вода, їжа та ін. Але Слово Боже говорить, що Господь перемінить наші принижені тіла і вони стануть подібними до Його славного Тіла, яке Господь отримав після Свого воскресіння. Чому наше тіло принижене? Тому, що воно підвладне тлінню, старінню, стражданню, хворобам і смерті. Воно обмежує і сковує нас. Господь перемінить його в славне тіло. Ми не здатні осягнути це все у всій глибині. Наше тіло більше не буде підвладне в'яненню або смерті, воно звільниться від обмежень, які накладені часом і природою. Це буде реальне тіло, і в той же час воно буде прекрасно пристосоване до вимог життя на небесах. Воно буде подібне тілу воскреслого Господа Ісуса. Вічне і нетлінне, і що саме головне – ми будемо назавжди вільні від гріха. Ось яку надію ми маємо і віримо в Господа Ісуса Христа і в Бога Отця, Який в свій час приведе все у виконання. Бо ще недовго залишилось нам бути на цій землі. Кожну годину, хвилину і секунду людські душі покидають нашу землю і відходять у вічність. І куди вони йдуть? Добре, якщо людина при своєму житті на землі знайшла шлях до Бога, стала Його дитям і співгромадянином з людьми Божими. А якщо життя пройшло, пролетіло, як один день, і стоїть душа на порозі вічності без віри і надії, то яка ж вічність буде без Бога? Поки людина ще в цьому земному тілі і при розумі, у неї є ще шанс змінити своє життя, якщо воно не веде нас до пізнання свого Творця і Спасителя Ісуса Христа. Є шанс у всіх людей без винятку навернутись до Бога, прийняти вірою прощення своїх гріхів, за які заплатив Своєю кров'ю Ісус Христос і викупив нас від влади темряви, прийняти Ісуса Христа в своє серце, щоб Він замешкав там і створив в нас Свою домівку. Бо наші тіла є храмом Духа Святого, храмом Божим. Сам Господь сказав, що «вселюся в них і буду ходити в них, і вони будуть Моїми синами і доньками».

Тож, любий читачу, поспіши щось змінити в своєму житті, щоб не було пізно потім. Який твій відгук на Добру Звістку, тобто Євангелію? А вона дає спасіння і надію на вічне життя з Богом. Да благословить тебе Господь на прийняття вірних рішень в своєму житті. Амінь.

Олександр Волтарніст

25 юнія ушёл в вечность наш брат, Александр Волтарнист. Перестало биться сердце замечательного человека, проповедника, журналиста газеты «Небесна криница», бесменного участника церковного хора. 29 мая ему исполнилось всего 56 лет... Это большая потеря для нашей церкви. Мы понимаем, что брат успокоился в Господе,

но всё равно вся церковь скорбит вместе с родными брата Александра, да утешит их Господь. Мы всегда будем помнить Сашу, его песни, его проповеди, его твердое упование на Господа и желание служить Ему всегда и везде.

Редакция газеты «Небесна криница»

ПОСЛЕ ТЮРЬМЫ МЕНЯ ОПЯТЬ ПРИНЯЛИ В АКАДЕМИЮ МВД

«...ибо благоугодно было Отцу, чтобы в Нём обитала всякая полнота» (Кол. 1:19)

История Владимира Михайленко (1978 г.р.) могла бы стать находкой для сценариста детективов. Родился и вырос в Киеве на Шулявке. Родителям, людям вполне порядочным, не раз приходилось забирать малолетнего хулигана из райотдела милиции. Окончив школу, сын, вроде бы, образовался...

– Я поступил в частный университет на юридический факультет – это для родителей было хорошим знаком. Однако оставлять преступный путь не собирався, – рассказывает Владимир. – Вместе с дворовыми ребятами занимался валютными махинациями, проще говоря, были кидальками, наша преступная группа росла.

Жил Володя тогда как бы в трёх образах: с одной стороны была учёба, с другой – кутежи (водка, наркотики, распутная жизнь), между тем и другим – тщательно спланированные квартирные кражи и грабежи. При этом регулярно ходил в спортзал, занимался боксом. По совету знакомых перевёлся из своего университета в Академию МВД. Видя перспективы, сам попросился в армию, в спортивное подразделение. Служба там специфическая, так что была возможность и сессии в академии сдавать, и свои «дела» решать.

Володя с Еленой и сынишкой Ефимом

– Жизненный темп, который я взял, не давал возможности остановиться. Спал по четыре часа в сутки, систематически пил, фактически стал алкоголиком...

Банду взяли в 2001-м, когда Володя уже полгода прослужил в армии и как раз сдавал сессию на 5-м курсе Академии. Откупиться не удалось. В СИЗО 23-летний преступник впервые задумался о своей жизни. – А что, если я завтра умру? Этот вопрос

возвращался ко мне и в колонии в Волынской области. Однажды вечером я остался один в мебельном цеху, вылез на станок и, свесив ноги, долго смотрел на огонь в печке. Думал о своей жизни. Что все мои дела, все стремления были одно только зло. Сколько людей ненавидели меня, даже рдной брат... «Если бы я мог измениться. Боже, помоги!»

На следующее утро, проснувшись в бараке, Володя не узнал себя: на сердце вместо раздражения и злобы был мир и покой. С тех пор он начал ходить в собрание к верующим. А когда освобождился (по Божьей милости он вышел на свободу на два года раньше), прошёл курс реабилитации.

Сегодня Владимир – в служении «Маханаим» ответственный за профилактику негативных явлений среди молодёжи (пьянства, наркомании, ранней сексуальной жизни и пр.). Он также дьякон церкви «Скиния», руководитель молодёжного служения и юридического отдела, координатор служений церкви. Кстати, восстановился на 5 курс и закончил академию МВД,

что, имея судимость, было почти невозможным. В церкви встретил свою судьбу Елену.

– Я хочу обратиться к ребятам, у которых сейчас, как у меня когда-то, глаза горят воровской романтикой, жадной лёгкой наживы: друг, ты идёшь по ложному пути, который обязательно приведёт к падению. Остановись, пока не поздно. Где бы ты сейчас ни находился, изменить твою жизнь может Иисус Христос!

Если Бог что-то даёт, то полной мерой. Когда закоренелый преступник, в мыслях которого не было ничего, кроме как обмануть, подставить, нажиться на чьём-то доверии, вдруг кается, то Господь прощает. Всевышний больше не вспоминает о беззакониях, а, напротив, обильно благословляет такого человека: изменяет его внутренность, заботится о благополучии духовном и материальном. Справедливо ли это? Да, – говорит Бог. Как и то, что вполне порядочные люди, которые не считают себя грешными, напиваются свои души духовными полумерами и никогда не могут насытиться. Ведь как написано в Библии, единственный источник, в котором сокрыта всякая полнота – это Иисус Христос. И всё, что надо, чтобы её получить – это прийти к Нему с покаянием.

(Отрывок из книги «Воды в пустыне». Печатается с согласия служителей церкви «Скиния», г. Киев)

Ви коли – небудь подорожували? Ну звісно, що так, яке ж дивне питання з моєї сторони! А пам'ятаєте найкращу подорож в своєму житті? Ці чудові емоції, які переповнювали вас?

Зазвичай під час подорожей ми радісні, сповнені нових вражень. Наш дух мирний, душа готова насолоджуватися красою навколишнього світу. В подорожах ми зупиняємося, переставо спішити жити – наші важливі справи відкладаємо на потім. Наш характер стає спокійним, думки послідовними, та й ми самі стаємо готовими не тільки пізнавати світ, але і давати можливість світові пізнати нас. Ми відкриваємось. Кожна подорож нас змінює. Рюкзак за нашими плечима стає більш компактним. Щоразу менше речей. Завдяки досвіду ми знаємо, що нам точно не потрібно брати в наступну подорож.

Якось я зустріла дівчину, яка дуже багато подорожує в своєму житті. Тоді, зимою, в двотижневу поїздку Європою вона взяла з собою один невеличкий рюкзак (туди блокнот, ручку і улюблену книжку), плюс кілька дрібних речей, гроші і на себе довге осінньо-зимове пальто та легкий капелюшок. Коли всі йшли з важкими, громіздкими валізами, стомлені та виснажені – вона легкою ходою, з усмішкою на обличчі прямувала вперед, наспівуючи улюблену пісню. Її хтось запитав, чому в неї так мало речей, і відповідь не забарилася: дівчина сказала, що достатньо необхідного, що зайві кілограми лише обтяжують. І здивувалася: навіщо їх взагалі носити з собою? Це був чудовий урок для мене. Я задумалась, що ношу з собою, і чи взагалі воно мені потрібно?..

Наше життя – це подорож від народження до нескінченності. Ми живі з моменту появи на світ, а померти нам не вдасться, оскільки життя не закінчується фізичною смертю, а плавно переходить у вічність. Отож, наша подорож нескінченна, а рюкзак за нашими плечима постійно наповнюється чимось новим, стає все тяжчим. І те, що ми робимо – є важливим. Ми можемо жити, а можемо існувати, волочачи тягарі.

Давід Вашак (польський письменник) в своєму блізі написав одну важливу фразу: «Живи, а не тільки існууй». Жити – означає вмiти радіти

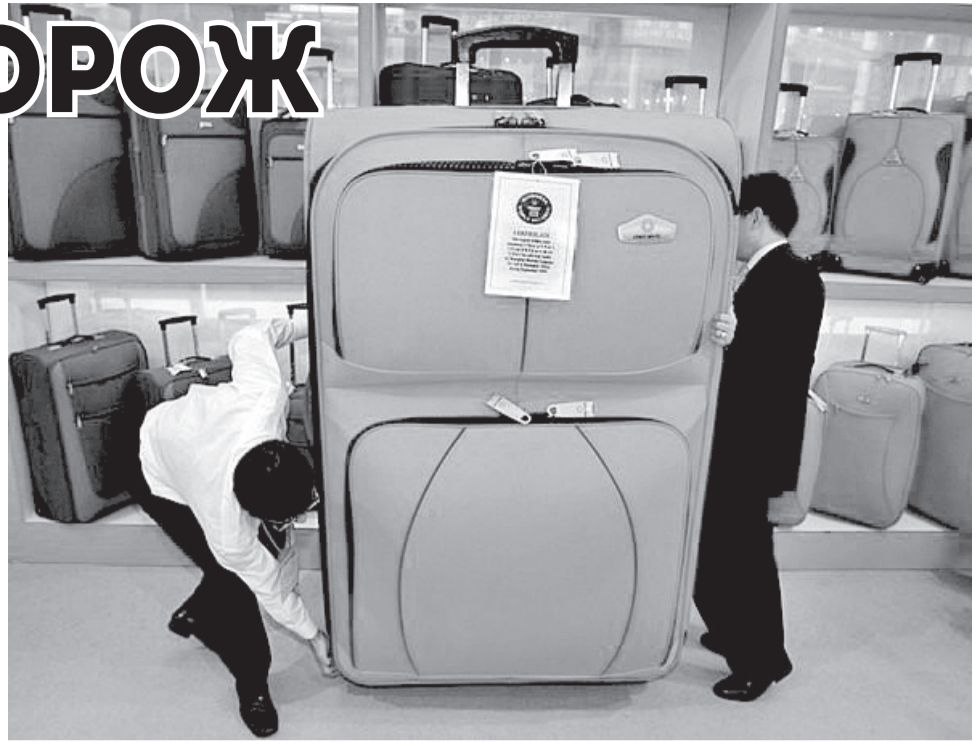
дню сьогоднішньому. Серед падiнь, пiдйомiв, розчарувань i смутку знайти час, аби зупинитися, принести подяку Богу за дар життя, життєві радощі i турботи. Жити – означає вмiти берегти щастя в своєму серці, адже його втрата призводить до iснування.

Чи ви щасливі? Коли я шукала відповідь на запитання: «навіщо Бог створив людину?», то на одному з вебсайтів прочитала: «Бог створив людину для того, щоб вона була щасливою». І хоч це не цитата з Біблії, але вона гарно, одним реченням, розкриває задум Бога стосовно нас. Бог створив Землю, а на Землі життя. Щастя ж є складовою життя, без якого всі інші складові є беззмiстовним iснуванням. Чи ми щасливі? Відповідь на це запитання отримуємо тоді, коли заглянемо до власного серця, в той рюкзак, який за нашими плечима.

Наскільки добре ми себе знаємо і про що думаємо, коли залишаємося наодинці? Дослідити вміст рюкзак – це заглянути в самого себе, до своєї центральної частини, з якої походить джерело зовнішнього прояву життя – серця. А що є в серці? – В серці наш досвід, висновки, емоції, переживання, біль, страждання, переконання, страхи, бажання. В серці наші близькі, друзі, знайомі. В ньому ж і наші цінності, спогади. Там усе, що ми назбирали за час нашого життя до теперішнього моменту. Не все те, що ми назбирали, нам потрібне, щось з того всього – це зайві кілограми, які обмежують нас, не дозволяючи рухатись вперед.

Навряд чи без сторонньої допомоги вдасться викинути весь мотлох з рюкзак – скоріш за все ні, а якщо і вдасться, то не надовго. А якщо потрібна допомога, то найкраще запросити Друга, для Якого зібрати рюкзак в подорож – це справа професійна. Тим більше, якщо ця подорож – це наше життя. Звичайно, таким Другом є Господь, адже хто краще за Нього зможе переглянути усі речі, які лежать в Вашому рюкзаку, та ще й розкаже, що є непотрібним, чого забагато, що обтяжує, що є добрим і чого не вистачає. Тож довіртеся Другу, Котрий хоче зробити вас щасливими. Запросіть Його в своє серце.

Написано у Біблії про Бога: «Він знає таємності серця» (Псалом 44:22). Нехай той факт, що Господь вже знає наші таєм-

ності, стане для нас мотивацією бути відвертими і чесними перед Ним. Щоб коли захочемо щось приховати, не приховували це, але щиро і чесно оцінюючи вміст, давали відповідь на поставлене Ним запитання: чи те, що там знаходиться, є нам на користь?

На початку нам точно не сподобається цей процес. Буде складно. Захочеться залишити все як є. Бо позбутися чогось не так просто, як здається. Останнього разу, коли я наводила порядок в своїй шафі, то витягнула гольф, в якому майже два роки не ходила, і дійшла висновку, що він мені не потрібний, а потім оцінила його знову і такі запахала в шафу назад – щось подібне буде відбуватися, коли Ви будете наводити порядок у серці. Наприклад, скажете: не буду більше пліткувати, бо це та річ, яка обтяжує мене, не даючи мені рухатися вперед до вічності у Божому Царстві. Але коли буде нагода – знову це зробите, будете пліткувати. Бо на початку, викидаючи мотлох, ви не змогли його викинути, подібно тому, як я той гольф, про який сказала, що викину, але залишила. Бог, знає, що на початку нам буде складно, і не так легко нам вдасться розлучитись з речами, які вже укорінилися, і без яких нам важко уявити своє життя. Очистити серце – справа непроста, а заповнити його тим, що потрібно, ще складніша. Тому Бог буде нашою підтримкою. Через «не хочу» – викинути зайве можливо! Молитва – ось наш шлях позбавитися непотребу, який досі для нас улюблений. Молитва – це розмова з Отцем. Це питання і відповіді, а в процесі і зміна бачення, що призводить до усвідомлення і прийняття того, що є правильним. Коли відпо-

відаємо правдиво і щиро, тоді розуміємо суть та взаємозв'язок, а не тільки наслідки дій. І якщо самі не можемо позбутися шкідливих речей, тоді для цього маємо Друга, Котрий їх забере, якщо будемо просити про це.

Допомога від Господа – це та річ, яку отримуємо, коли просимо. Бог, Який створив небо і землю, не байдужий до нас, до нашого серця. Бог звільняє нас від зайвих речей, Він робить наш рюкзак легким, дає нам сили крокувати далі шляхом життя, аби вічність провести разом з Ним. При цьому Він є поруч в труднощах і випробуваннях. Він промовляє через Слово до нас, відповідає на молитви, діє через Духа Святого, нам залишається слухати і бути готовими йти за Ним. І коли Господь очищає наше серце від речей, які нас обтяжують, то нам потрібно пильнувати серце, аби ми ненароком не повернули назад те, від чого нас Господь вже очистив, те саме, що забирає від нас життя, тобто не дає рухатися далі тим шляхом, який для нас задумав Отець. Адже з серця походить життя: «Над усе, що лише стережеться, серце своє стережи, бо з нього походить життя» (Приповісті 4:23). Наша пильність – це завжди рішення не дозволити світові увірватися всередину нас зі своїм мотлохом, але довіряти Богові, а коли ми довіряємо і стережемо наше серце, тоді і Господь зі Своєї сторони не допустить в момент нашої слабкості нашого падіння: «Господь – то твій Сторож, Господь – твоя тiнь при правиці твоїй, удень сонце не вдарить тебе, ані місяць вночі! Господь стерегтиме тебе від усякого зла, стерегтиме Він душу твою» (Пс. 121: 5–7).

Оксана Нестеренко

ЕСЛИ

Если трудности, если боль,
Если горе, скорбь и обиды,
Если тучи сомкнули строй
И луч света совсем не видно,

Если небо молчит давно,
А, по срокам, ответ так нужен,
Если жизнь – как немое кино,
Где никто никому не нужен,

Если ветер порвал паруса
На ладье, что судьбой зовётся,
Если в узах томится душа,
Веры нить вот-вот оборвется...

Если... если... так много бывает
Этих «если...» в земном пути.
Они часто, как буря, сметают
Основание нашей судьбы.

Они рушат, сжигают, ломают
И лишают надежды сердца.
Их в лицо все живущие знают –
Их рука на земле видна.

Эти «если...» порой непростые,
Очень сложные- трудно понять
Почему погибают родные,
От детей отрекается мать...

Почему вместо счастья – разруха?!
Вместо жизни – смерть у двери?!
Почему предаём мы друг друга
И воюем за пяди земли?!

Эти «если...» приходят внезапно,
Нарушая привычный покой.
С ними больно, скорбно и страшно.
Они вносят во всё ритм свой.

Как звонки громогласные неба
Они в жизнях наших звучат.
В темноте мы всегда ищем света –
Каждый маленькой искорке рад.

Если «если...» темнее ночи,
И не знаешь, что делать, как быть –
Знай, что Бог тебя любит очень
И Он хочет путь к Свету открыть!

Может быть, твоё «если...» страшнее,
Чем цунами, тайфун, ураган, –
Знай, что Божья любовь сильнее!
Выход есть – он в Иисусе нам дан!

Если «если...» огнём опалит
Твоё сердце, лишая сна, –
Знай, что Бог Всемогущий знает,
Как избавить от боли тебя!

Знай, что милость Его выше неба,
И Он может тебе помочь!
Там, где Он, там сияние Света,
От которого тает ночь!

Людмила Власенко

ПЕРЕМАГАЮЧИ СТРАХ

Кожна розсудлива людина розуміє згубну дію страху і те, які негативні наслідки він може нести із собою. В сучасному світі невизначеності люди з острахом дивляться у майбутнє, побоюючись втрат, наприклад, втратити близьку людину, роботу, гроші, здоров'я чи життя та ін. Чому? Тому, що життя будується на здобутках та досягненнях, і кожна особиста втрата – це втрата частини нашого життя. Іноді, можливо, треба щось незначне втратити, щоб здобути кращого, але так трапляється не завжди. Загалом людина болісно переносить кожен втрату свого життя. Звісно, ніхто не хоче втрачати, та все ж таки як уберегти себе від згубного впливу страху? Спочатку нам потрібно визначити, що таке страх. Якщо ми звернемося за поясненням до словника Даля, то отримаємо наступне тлумачення «страх – це сильне побоювання, тривожний стан душі від переляку, від загрозового або уявного лиха». Страх не завжди базується на реальному стані речей, достатньо вселити людині думку про якесь невидиме зло – та її уява стане для неї страшною реальністю. Тобто, страх – це противага віри Божої; суть та дія в них однакові, але результат повністю протилежний. Страх – це злий дух та найпоширеніша зброя сатани, яку він використовує для залякування та панування над людьми. Бог, на відміну від сатани, надихає нас Своєю любов'ю до всіх без виключення людей, навіть тих, які Його не люблять. Тож істинний цар, Господь, панує любов'ю, яка винагороджується щирою вдячністю

та відданістю Його шанувальників.

Ми не можемо бачити духовний світ земними очима, та від того він не стає менш реальним. Якщо, наприклад, наша дитина запізнюється ввечері додому і на дзвінки не відповідає, то перша думка, яка приходить нам в голову, що трапилось щось недобре. Далі, коли ми вже згодилися з цією думкою, починає працювати наша уява, яка в разі підживлює наші страхи, і вони починають рости. «А може, аварія, чи в лікарні, а може, вже в морг треба дзвонити...», людина накручує себе на рівному місці. Замість того, щоб стати та помолитися спокійно Богу і передати Йому свої турботи, ми нервуємо самі і сіємо паніку та страх серед оточуючих нас людей.

В Біблії сказано: «У любові немає страху, але досконала любов проганяє страх; тому що у страхі є страждання; хто боїться, той недосконалий у любові» (1-е Ів. 4:18). Перемогти свої страхи можна тільки повіривши в любов Божу до себе та знаючи, що все наше життя в руках Божих. Коли в житті праведника Йова трапилось нещастя, одночасно він втратив всіх своїх дітей та майно, а лукавий намагався зби-

ти його: «прокляни Богу і помри», Йов залишився непохитним та вірним Богу, бо знав, що його життя в Божих руках. Він відповів: «незже добре ми будемо приймати від Бога, а лихого не будемо приймати?» (Йов2:10). Згодом, побачивши тверду віру Йова, Бог поблагословив його «і дав Господь Йовові удвічі більше за те, що він мав передіше» (Йов42:10). До речі, одна з причин, чому Йова спіткало нещастя, ховається в його речах: «тому що жасливе, чого я жасався, якраз і спіткало мене, і чого я боявся, те й прийшло до мене» (Йов3:25).

Як бачимо, страх – це диявольська віра в недобре та лихе, яка притягує, мов магніт, те зло, яко-

го ми боїмося. Це відкриті двері в демонічний світ і доступ сатани в наше життя. Іншими словами – це дозвіл з нашої сторони на нападки лукавого, який бажає загубити наші душі. Біблія вчить, що зло перемагається добром, а страх – вірою в люблячого Бога. Не варто з острахом дивитись у майбутнє, чекаючи, а раптом щось трапиться. Усе одно ми не можемо підготуватися до тих випробувань, які посилає нам Господь, без Його допомоги. Тому краще робити, як написано: «доручи Господові шлях свій і сподівайся на Нього, і Він звершить» (Пс. 35:5, укр. переклад).

Костянтин Скобелев

Я - Світло,
а ви не бачите Мене;
Я - Шлях,
а ви не ідете за Мною;
Я - Істина,
а ви не вірите Мені;
Я - Життя,
а ви не шукаєте мене;

Якщо ви нещасливі, то не звинувачуйте Мене!

Я – Вчитель,
а ви не слухаєте Мене;
Я – Господь,
а ви не скоряєтесь Мені;
Я – ваш Бог,
а ви не молитесь Мені;
Я – ваш найкращий Друг,
а ви не любите Мене.

ЯКЩО ВИ ХОЧЕТЕ ПОКАЯТИСЬ, ТО ПОМОЛІТЬСЯ ЦІЄЮ МОЛИТВОЮ

«Владико Господи, що створив небо і землю, і море, і все, що в них! Ти послав Сина Свого Ісуса Христа в цей світ заради нашого спасіння. Ти віддав Його на страту за гріхи наші, щоб Ісус викупив нас Своєю кров'ю. Я усвідомлюю, що я грішний (грішна) і що відплата за гріх — смерть. Я каюсь у всіх своїх гріхах та відрікаюсь від них. І прошу Тебе, Боже, прости мене в Ім'я Ісуса Христа, Сина Твого. Я приймаю Тебе, Господь Ісус, як свого особистого Спасителя і приймаю спасіння, за яке Ти заплатив Своєю власною кров'ю. Я вірю, що Ти вмер на хресті Голгофському за мої гріхи та воскрес із мертвих для мого виправдання. Будь моїм Господом та доведи мене до святих небесних осель. Прийми мою молитву до престолу милості та благодаті Твоїї. Я дякую Тобі, Господь Ісус, що Ти прийняв мене, ввійшов у моє серце та зробив мене новою людиною. Амінь!»

Дай собі шанс – звернись до Бога

Запрошуємо Вас на богослужіння, де Ви можете почути Слово Боже і де помоляться за вас.

Адреса: м. Вінниця, вул. Ватутіна, 13. ПТ – 19:00, НД – 10:00, 18:00.

Нашу газету можна прочитати на сайті <http://church-logos.org/> Евангельська церковь «LOGOS» Варшава

Коли прочитаєте газету – не викидайте; будь ласка, передайте її іншим

ЯКЩО ВИ БАЖАЄТЕ ПІДТРИМАТИ НАС ФІНАНСОВО АБО ВІДПРАВИТИ ВІДГУКИ ПРО ГАЗЕТУ, ТО ЦЕ МОЖНА ЗРОБИТИ ПО НИЖЧЕВКАЗАНИХ АДРЕСАХ.

Свідцтво про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації Серія КВ № 20494-10294ПР

Електронна адреса: christiannewspaper2017@gmail.com
Поштова адреса: м. Вінниця, вул. Стрілецька-101, кв.4

Засновник та гол. редактор: Ісоян Карен Григорі
Коректор: Олена Ронжина,
Відповідальний редактор: Костянтин Скобелев

Наш новий рахунок в ПРИВАТБАНКУ для гривневих надходжень – для благодійних внесків – № рахунку: 4731 2191 0403 7134 МФО 305299, ОКПО 14360570 ВФ ПАТ КБ «ПРИВАТБАНК»
Призначення платежу: Благодійні внески
Для зарахування на карту 5167987208606315 Ісоян Карен Григорі

Віддруковано: ТОВ «Прес Корпорейшн Лімітед», м.Вінниця, вул.Чехова 12а, тел: (0432)55-63-97. Зам.2020706
Наклад: 2000 примірників.

